

بررسی روند بازآموزی زبان در یک بیمار مبتلا به زبان‌پریشی بروکا

دکتر جلیل‌اله فاروقی^۱

چکیده

زبان‌پریشی یکی از اختلالات گفتاری است که در اثر ضایعه در لوب پیشانی یا گیجگاهی مغز به وجود می‌آید. در نوشتار حاضر بیماری که در اثر وارد آمدن ضربه به ناحیه مسؤؤل تکلم در مغز، دچار زبان‌پریشی بروکا شده است، گزارش می‌شود. بر طبق مشاهدات انجام گرفته در جلسات گفتار درمانی این بیمار، وی برای بازآموزی زبان تقریباً همان مراحل را طی می‌کند که هر کودکی برای فراگیری زبان مادری برای بار اول طی می‌کند. به عنوان نمونه او از تعمیم افراطی استفاده کرده و از تفکر عینی به سوی تفکر انتزاعی حرکت می‌کند. تولید صامت‌ها را از ساده به مشکل و از صداهایی شروع می‌کند که توسط بخش انتهایی دستگاه تولید گفتار یعنی لب‌ها تولید می‌شوند و بتدریج به تولید صداهایی می‌پردازد که با بخش‌های ابتدایی دستگاه تولید گفتار یعنی چاکنای تولید می‌شود. به نظر می‌رسد آگاهی گفتار درمان از یافته‌های روان‌شناسی زبان، بخصوص روند فراگیری زبان مادری، می‌تواند در بهبود وضعیت این بیماران مفید باشد. در پایان توصیه می‌گردد در این جلسات، علاوه بر گفتار درمان و فیزیوتراپی، یک زبان‌شناس نیز حضور داشته باشد.

واژه‌های کلیدی: زبان‌پریشی؛ زبان‌پریشی بروکا؛ زبان مادری؛ زبان‌شناسی؛ روان‌شناسی زبان

مجله علمی دانشگاه علوم پزشکی بیرجند. ۱۳۸۸؛ ۱۶ (۳): ۶۲-۶۷

دریافت: ۱۳۷۸/۹/۲۶ اصلاح نهایی: ۱۳۸۸/۱/۲۲ پذیرش: ۱۳۸۸/۲/۱۵

^۱ نویسنده مسؤؤل؛ استادیار گروه زبان انگلیسی و زبان‌شناسی دانشگاه بیرجند
آدرس: دانشگاه بیرجند، دانشکده ادبیات، گروه زبان انگلیسی و زبان‌شناسی
تلفن: ۰۹۱۵۱۱۳۲۵۳۸ پست الکترونیکی: j_faroughi@yahoo.com